

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 522/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. septembra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného osobitnou opatrovníčkou [REDACTED], [REDACTED], zastúpenou JUDr. Ema Zacharová, advokát s. r. o., Forgáčova bašta 5676/7, Nové Zámky, konajúca prostredníctvom advokátky a konateľky JUDr. Emy Zacharovej, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 40, čl. 41 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2, čl. 10 ods. 1, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 61 Ps 9/2014 z 22. septembra 2014, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11 CoP 524/2014 zo 14. apríla 2015, a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. júna 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného osobitnou opatrovníčkou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „osobitná opatrovníčka“), zastúpenou JUDr. Ema Zacharová, advokát s. r. o., Forgáčova bašta 5676/7, Nové Zámky, konajúca prostredníctvom advokátky a konateľky JUDr. Emy Zacharovej, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 40, čl. 41 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2, čl. 10 ods. 1, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 12 ústavy rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 61 Ps 9/2014 z 22. septembra 2014, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 CoP 524/2014 zo 14. apríla 2015.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Obvodného súdu Bratislava 2 sp. zn. Nc 813/95 z 2. októbra 1995 pozbavený spôsobilosti na právne úkony a bol mu ustanovený opatrovník [REDAKOVANÉ].

Uznesením sp. zn. 59 Ps 12/2013 z 27. februára 2014 bola sťažovateľovi ustanovená osobitná opatrovníčka, ktorá ho má zastúpiť pri právnom úkone ako darcu a oprávneného z vecného bremena pri uzavretí darovacej zmluvy a zmluvy o zriadení vecného bremena k bytu, ktorý sa nachádza v okrese [REDAKOVANÉ], v obci [REDAKOVANÉ], v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] a je vedený na Okresnom úrade Bratislava, katastrálnom odbore na [REDAKOVANÉ] ako byt č. [REDAKOVANÉ] o podlahovej ploche 73,51 m² nachádzajúci sa vo vchode č. [REDAKOVANÉ] na 1. p. bytového domu súpisné č. [REDAKOVANÉ], na parcele č. [REDAKOVANÉ], s vlastníctvom bytu je spojené spoluvlastníctvo spoločných častí a spoločných zariadení

domu v podiele 2009/100000 k celku a spoluvlastníctvo pozemku zapísaného na [REDACTED] [REDACTED] parcela registra „C“, č. parcely [REDACTED] zastavané plochy a nádvoría o výmere 499 m² v podiele 2009/100000 k celku (ďalej len „byt s príslušenstvom“), a ktorou [REDACTED] zriadil v prospech oprávneného z vecného bremena [REDACTED] vecné bremeno spočívajúce v práve doživotného bývania a užívania tohto bytu s príslušenstvom.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 61 Ps 9/2014 z 22. septembra 2014 návrh osobitnej opatrovníčky na schválenie právneho úkonu (darovacej zmluvy a zmluvy o zriadení vecného bremena zo 6. mája 2014) zamietol. Tento rozsudok napadla osobitná opatrovníčka odvolaním. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 11 CoP 524/2014 zo 14. apríla 2015 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Sťažovateľ, zastúpený osobitnou opatrovníčkou, v sťažnosti okrem okolností súvisiacich s jeho zdravotným stavom, pozbavením spôsobilosti na právne úkony a nadobudnutím vlastníctva bytu s príslušenstvom najmä uvádza:

„Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, keď iba uviedol, že nemôže schváliť právny úkon, ktorý jednoznačne nie je na prospech opatrovanca. Keby súd bral do úvahy doterajšiu starostlivosť o nesvojprávneho [REDACTED] ako i skutočnosti, ktoré potvrdil opatrovník [REDACTED], prišiel by k záveru, že je jednoznačne v záujme opatrovanca, aby zotrval vo svojom domácom prostredí v [REDACTED], a že opatrovník [REDACTED] [REDACTED] svojou starostlivosťou a nezištnou pomocou dokázal, že nekoná vo svoj prospech ale v prospech opatrovanca a svojim zámerom zrekonštruovať byt v [REDACTED] chce jeho život ešte skvalitniť.

Podľa súdu prvého stupňa, keďže išlo o bezodplatný prevod vlastníctva, hoci bolo v prospech nesvojprávneho zriadené vecné bremeno, by nesvojprávny v prípade nepredvídanej situácie, vyžadujúcej jeho umiestnenie v domove sociálnych služieb, prišiel o byt. Práve vyhnúť sa takejto situácii je cieľom [REDACTED], ktorý myslí práve na budúcnosť svojho synovca a v žiadnom prípade neplánuje jeho umiestnenie v podobnom

zariadení, chce však vytvoriť také podmienky, aby sa aj s manželkou o synovca mohli starať v čo najlepšej kvalite.

Podľa súdu prvého stupňa uzavretie predmetnej darovacej zmluvy znižuje majetok nesvojprávneho a zriadenie vecného bremena spočívajúceho v práve bezplatného doživotného užívania darovaných nehnuteľností súd nepovažuje za plnenie vyrovnávajúce znižovanie majetku nesvojprávneho. Súd vo svojom rozhodnutí a jeho odôvodnení opomenul, že okrem zriadenia vecného bremena obdarovaný - opatrovník [REDACTED] a jeho manželka poskytuje [REDACTED] už 21 rokov neustálu starostlivosť a to na úkor svojej rodiny a plánuje daný byt rekonštruovať, aby zvýšil kvalitu bývania práve opatrovaného, na čo chce použiť svoje finančné prostriedky. “

Sťažovateľ, zastúpený osobitnou opatrovníčkou, ďalej uvádza:

„Vyhodnotenie tejto situácie súdmi a zamietavý rozsudok pokladám za neetické, nemorálne, priečiace sa dobrým mravom a v rozpore s cieľom, ktorý pre nesvojprávneho darovacia zmluva a zmluva o zriadení vecného bremena sleduje. Súd sa nezaoberal tým, čo je hodnota pre nesvojprávneho. Preňho je nepomerne väčšou hodnotou starostlivosť rodiny [REDACTED] ako byt. Byt je len prostriedok, ktorý umožňuje starostlivosť v [REDACTED]. Nesvojprávny v byte sám byť nevie, nemá ani prostriedky na jeho udržanie.

... Okresný súd Bratislava II ako súd prvého stupňa... rozhodol sa vydať podľa mňa nadbytočné uznesenie, ktorým ustanovil ďalšieho opatrovníka pre konanie [REDACTED] [REDACTED]...

Zásah popísanej protiústavnosti do ústavných práv [REDACTED] bol mimoriadne účinný a má za následok popretie jeho práva na rovnosť v dôstojnosti i v právach, popiera jeho ľudskú dôstojnosť, neoprávnene zasahuje do jeho súkromného a rodinného života, ohrozuje jeho zdravie, vôbec nerešpektuje a nechráni rodinu, konaním súdu mu bolo zabránené pred súdom konať prostredníctvom osobitného opatrovníka a teda v jeho prítomnosti, diskrimináciu zdravotne ťažko postihnutého nesvojprávneho... nesleduje jeho záujmy a má za následok obmedzenie ústavou a dohovorom priznaných práv a slobôd. Preto žiadam priznanie... aj nemajetkovej ujmy v sume 2.000,- €.“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľ, zastúpený osobitnou opatrovníčkou, domáha, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Právo sťažovateľa podľa článku 12, článku 19 ods. 1 a ods. 2, článku 40, článku 41 ods. 1, článku 46 ods. 1, článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa Hlavy I. článku 8 bod 1 a 2, článku 10 bod 1, článku 14 a článku 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo rozsudkom Krajského súdu v Bratislave spisová značka 11 CoP/524/20 14-31 zo dňa 14. 04. 2015 a rozsudkom Okresného súdu Bratislava II. spisová značka 61 Ps/9/2014-16 zo dňa 22. 09. 2014 porušené.

2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave spisová značka 11 CoP/524/2014-31 zo dňa 14. 04. 2015 a rozsudok Okresného súdu Bratislava II. spisová značka 61 Ps/9/2014-16 zo dňa 22. 09. 2014 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava II na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] sa priznáva náhrada nemajetkovej ujmy v sume 2.000,- €, ktorú mu zaplatí Krajským súd v Bratislave a Okresný súd Bratislava II spoločne a nerozdielne do 2 mesiacov.

4. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania v sume 296,44 €, ktorú mu Krajský súd v Bratislave a Okresný súd Bratislava II zaplatí spoločne a nerozdielne na účet...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky,

o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 40, čl. 41 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2, čl. 10 ods. 1, čl. 14 a čl. 17 dohovoru v spojení s čl. 12 ústavy rozsudkom okresného súdu sp. zn. 61 Ps 9/2014 z 22. septembra 2014 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí

takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľ, zastúpený osobitnou opatrovníčkou, sťažnosťou namieta porušenie označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru rozsudkom okresného súdu, ktorým zamietol jeho návrh na schválenie právneho úkonu, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ, zastúpený osobitnou opatrovníčkou, využil svoje právo podať proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 40, čl. 41 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2, čl. 10 ods. 1, čl. 14 a čl. 17 dohovoru v spojení s čl. 12 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 11 CoP 524/2014 zo 14. apríla 2015

Ústavný súd považuje za potrebné z hľadiska limitov ústavnej kontroly rozhodnutí všeobecných súdov poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom

bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu

(IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj krajský súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

Sťažovateľ, zastúpený osobitnou opatrovníčkou, v sťažnosti predovšetkým namieta, že krajský súd napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnil, pričom ho považuje za rozhodnutie „*neetické, nemorálne, priečiace sa dobrým mravom...*“.

V nadväznosti na námietku sťažovateľa, zastúpeného osobitnou opatrovníčkou, ústavný súd považuje za potrebné poukázať na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, v ktorej sa okrem iného uvádza:

„Súd prvého stupňa vo veci vykonal potrebné dokazovanie, z ktorého vyvodil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie aj riadne zdôvodnil. V odvolaní neboli uvedené žiadne nové skutočnosti, ktoré by mali za následok zmenu rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p. odvolací súd poukazuje na správne dôvody súdu prvého stupňa, s ktorými sa stotožňuje.

Na potvrdenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolací súd dopĺňa, že nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvého stupňa odchýliť. Odvolací súd je toho názoru, že aj keď v danom prípade nemožno upierať snahu [REDACTED] starať sa o nesvojprávneho, niet dôvodu pochybovať o jeho dobrom úmysle ako uja, ktorý sa chce postarať o svojho synovca, nemôže to robiť takýmto spôsobom, ktorý si navrhovateľ zvolil, ako aj konštatuje súd prvého stupňa. Súd nemôže schváliť právny úkon, ktorý nie je jednoznačne v prospech nesvojprávneho, ide o úkon ktorým by bol nesvojprávny zbavený majetku, keď je toto jediný majetok a nesvojprávny nemá dostatok finančných prostriedkov na zabezpečenie si životných nákladov. Darovanie je bezodplatný prevod majetku, ktorým by sa mohol dostať nesvojprávny do situácie, že by prišiel aj o byt, ktorý je jeho jediným majetkom. Nebolo možné zohľadniť ani ubezpečenia a garancie zo strany [REDACTED], že sa o nesvojprávneho postará.

V konaniach vo veciach starostlivosti o nesvojprávnych - schválenie právneho úkonu je rozhodujúci záujem nesvojprávneho, ktorý je však potrebné vyhodnotiť komplexne. Nebolo preto možné vyhovieť odvolacej námietke, že súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil prospech, ktorý takýto právnym úkonom nesvojprávnenému vznikne. Odvolací súd zhodne so stanoviskom súdu prvého stupňa zastáva názor, že tento právny úkon nie je v záujme nesvojprávneho, preto rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 O. s. p. potvrdil.“

Vychádzajúc z citovaného, ústavný súd konštatuje, že krajský súd v napadnutom rozsudku ústavne akceptovateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo sa stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa, že navrhovaný právny úkon nemožno schváliť. Z citovaného odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd vzal do úvahy i etickú rovinu právnej veci, keď uviedol, že „niet dôvodu pochybovať o jeho dobrom úmysle ako

uja, ktorý sa chce postarať o svojho synovca“, avšak nakoniec dospel k záveru, že navrhovaný právny úkon nie je jednoznačne v prospech nesvojprávneho.

Napadnutý rozsudok krajského súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnený a ani za arbitrárny, t. j. taký, ktorý by bol založený na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v Občianskom súdnom poriadku.

Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a označenými základnými právami podľa ústavy a právami podľa dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ, zastúpený osobitnou opatrovníčkou, namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2015